

Een
BRUID

uit

NOODZAAK

DE FAMILIE SHANAHAN
II

JODY HEDLUND

Jody Hedlund

Een bruid uit noodzaak

De familie Shanahan – II

Roman

Vertaald door Daniëlle Heerens

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Daniëlle Heerens
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3795 1
ISBN 978 90 297 3796 8 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Saved by the Matchmaker* bij Bethany House, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, USA.

© 2024 Jody Hedlund

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved. Including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosverniëting heeft geleid.

St. Louis, Missouri
Februari 1849

De grootste dwaas ter wereld. Het voelde alsof die woorden op Enya Shanahans voorhoofd geschreven stonden. En nog erger, het was alsof ze licht gaven, zodat zelfs de duisternis van de sombere Vastenavond niet in staat was ze te verbergen.

Haar vader en haar broer Kiernan, die allebei op het bankje tegenover haar in de barouchet zaten, konden de woorden ongetwijfeld duidelijk zien terwijl ze met elkaar spraken en zichzelf feliciteerden met het opruimen van de puin hoop die zij van haar leven had gemaakt.

Ze draaide haar gezicht naar het raampje, alsof dat haar op de een of andere manier zou wegvoeren bij haar schaamte en schuld. Die hadden haar de afgelopen twee weken voortdurend gezelschap gehouden sinds ze, na een kortstondig en mislukt huwelijk met Bryan Haynes naar huis was teruggegaan.

Ja, dat ze haar hart en lichaam aan Bryan had gegeven, maakte van haar absoluut de grootste dwaas ter wereld.

De knoop in haar borst leek strakker aangetrokken te worden. De leugenachtige schurk. Dat laffe stuk tuig. De bedrieger. Ze verafschuwde hem en hoopte dat hij tijdens zijn reis naar de Californische goudmijnen in een rivier zou verdrinken. Goed, misschien niet verdrinken. Maar op z'n minst dat hij nog geen greintje goud zou vinden, zelfs geen goudstóf.

'Ik heb er geen moment aan getwijfeld dat de aartsbisschop ons aan een nietigverklaring zou willen helpen.' Kiernans stem

klonk verwaander dan goed voor hem was. Hij had zijn hoed afgezet en zijn kastanjebruine haar was nonchalant naar voren gekamd. Het was veel donkerder dan dat van haar vader en haarzelf, dat zo vlammend rood was dat het deed denken aan een zomerse zonsondergang. Kiernan had ook blauwe ogen en niet de groene die haar vader en zijzelf hadden. Gekleed in een laag uitgesneden vest en getailleerde jas was haar broer helemaal de elegante verschijning die hij altijd was. Zijn hoog opstaande boord en halsdoek raakten zijn gladde kin en wangen en hij had het kenmerkende hartvormige Shanahan-gezicht, brede jukbeenderen en een kuiltje in zijn kin.

Haar vader trok zijn eigen halsdoek wat losser. ‘Het was niet moeilijk om te bewijzen dat die vent nooit van plan is geweest zich voor de rest van zijn leven aan Enya te binden.’ Haar vaders toon was wat bedeesder, maar er klonk grote opluchting in door.

Enya kneep haar ogen dicht en drong de hete tranen die de laatste dagen veel te makkelijk kwamen opzetten terug.

Hij was blij omdat het huwelijkschandaal verleden tijd was en dat hij een voor de kerk aanvaardbare reden had gevonden die een nietigverklaring mogelijk had gemaakt. Wat hij niet beseftte, was dat dit nog maar het begin van het schandaal was.

Het volgende moment raakten de wielen van het rijtuig in een groef in het onverharde pad, waardoor Enya een paar keer heen en weer schudde en nog misselijker werd dan ze al was. Haar maag protesteerde en ze sloeg een hand over haar mond om niet over te geven.

Ze moest iets zeggen, maar ze wilde het goede humeur van haar vader en Kiernan niet bederven na de moeilijke ontmoeting met de aartsbisschop en andere mannen van de kerk. Haar vaders rijkdom en aanzien hadden er waarschijnlijk voor gezorgd dat er sneller dan normaal en zonder veel gedoe met de nietigverklaring was ingestemd. Niettemin was de hele kwestie voor hen allemaal zenuwslopend geweest.

‘Ik wil dit graag achter ons laten.’ Haar vader leunde tegen de leren rugleuning van het bankje, alsof hij een comfortabele

houding probeerde te vinden, wat door het continue schudden van het rijtuig nagenoeg onmogelijk leek. De straten in St. Louis waren berucht om hun slechte staat, vooral in februari met alle sneeuw en kou.

In de koets was het donker, maar de lantaarn die aan de voorkant bevestigd was, gaf genoeg licht om te zien dat haar vader haar een warme glimlach schonk. ‘Morgenochtend verlaten we de stad.’

‘Bedankt, vader. Dat is fijn.’ Ze kon het niet opbrengen om zijn glimlach te beantwoorden, maar ze waardeerde zijn pogingen om haar gerust te stellen.

Op Kiernans voorhoofd verscheen een frons. ‘We hebben het erover gehad om terug te gaan naar huis, aangezien de cholera-epidemie afneemt.’

Afgelopen maand, kort na het begin van het nieuwe jaar, had de angstaanjagende en dodelijke cholera St. Louis bereikt. Veel gezinnen, waaronder dat van hen, hadden de stad verlaten, bang dat de ziekte net zo’n vernietigende tol zou eisen als ze een decennium eerder had gedaan. Maar tot nog toe had de ziekte nog niet zozeer om zich heen gegrepen als de pessimisten hadden voorspeld. Daarom pakten velen hun gewone leventje weer op.

‘Dat is waar,’ zei haar vader. ‘Maar het kan geen kwaad om nog wat langer op Oakland te blijven, of wel?’

Kiernan reageerde niet; hij ging vrijwel nooit tegen zijn vader in – in tegenstelling tot haar. Van al haar broers en zussen bezat zij de meeste pit. Ze had genoeg voor alle vijf Shanahan-kinderen, en dan nog was er voldoende over om uit te delen aan anderen.

‘Als Kiernan in de stad wil blijven, vind ik het niet erg om dat ook te doen,’ zei Enya, terwijl ze de rand van het bankje vastgreep omdat de barouchet over een oneffen straatje reed.

Kiernan wierp haar een dankbare blik toe. Hij wilde duidelijk niet terug naar hun landhuis. Verveelde hij zich daar? Waarschijnlijker was dat er in de stad een of twee vrouwen waren die hij miste en met wie hij tijd wilde doorbrengen. En nu

hun oudste zus, Finola, gelukkig getrouwd was, was hij er klaar voor om gebruik te maken van de diensten van de plaatselijke koppelaar voor zijn match.

Natuurlijk was het zo dat een huwelijk minstens veertig dagen zou moeten wachten, aangezien over een dag de vastentijd zou beginnen en men in de kerk gedurende de heilige weken voorafgaand aan Pasen liever geen huwelijken sloot.

‘We gaan naar ons landhuis.’ Haar vaders woorden waren net zo definitief als de hamer van een rechter. ‘Weet je, het is voor je eigen bestwil. We blijven daar tot de giftige tongen niets meer te zeggen hebben.’

Uiteraard maakte haar vader zich zorgen over wat iedereen vond. De Shanahan-reputatie was zo ontzettend belangrijk voor hem – belangrijker dan wat ook. ‘Er zal gekletst blijven worden, ongeacht wat we doen. Beter is het om alle kletspraatjes gewoon te negeren.’

‘Maar we kunnen ons best doen om ze geen nieuw voer voor praatjes te geven.’ Dit keer had de stem van haar vader een scherp randje.

‘Denkt u dat dat mijn bedoeling is?’ Ook haar stem kreeg iets scherp. Dit was precies het probleem – al deden haar vader en zij nog zo hun best om beschaafd tegen elkaar te zijn, uiteindelijk liep het er steevast op uit dat ze woorden kregen.

Kiernans blik ging van haar naar hun vader en weer terug en hij opende zijn mond, alsof hij zich in het gesprek wilde mengen om te voorkomen dat ze echt ruzie kregen.

Maar haar vader nam als eerste het woord. ‘Probeer het gewoon, Enya.’ Haar vader zat nu rechtop, zijn rug zo star als een lantaarnpaal. ‘Dat is alles wat ik van je verwacht.’

‘Ik heb het geprobeerd.’

‘Als we het goede doen, dan hoeven we ons geen zorgen te maken over de roddelaars, nietwaar?’ Zijn stem steeg een octaaf.

De hare volgde zijn voorbeeld. ‘Ik heb netjes geleefd; het is niet dat ik mezelf in zonde wentelde.’

‘Je bent ervandoor gegaan met een smerige hond!’

‘Ik ben tenminste getrouwd.’

‘Je bent zonder mijn toestemming met die smerige hond getrouwd!’

‘Ik heb niet voor alles wat ik doe toestemming nodig.’ Haar woorden klonken leeg. De enige keer dat ze aan haar ouders’ strenge gezag was ontsnapt – alleen maar om haar eigen trouwpartner te kiezen – was op een ramp uitgelopen.

‘Je bent mijn dochter en zolang je onder mijn dak woont, doe je wat ik zeg, punt uit.’ Haar vaders woorden echoden door de kleine ruimte van het rijtuig. Zelfs in het schemerige licht was het goed te zien dat zijn gezicht rood was geworden en zijn borstelige wenkbrauwen vormden een diepe frons boven zijn flikkerende ogen.

Alle angst binnen in haar vormde een draaikolk die haar mee omlaag leek te zuigen. ‘Misschien zoek ik wel een andere plek om te wonen.’ Ze wierp hem het dreigement voor de voeten, ook al zou ze nooit in staat zijn om het waar te maken – ze zou nooit kunnen wonen waar ze wilde en zichzelf nooit kunnen onderhouden. Niet als een alleenstaande jonge vrouw.

‘Tot de zomer woon je op Oakland, basta.’ Haar vader leunde naar achteren en dempte zijn stem. ‘En nu hebben we het er niet meer over.’

Ze had er een hekel aan als haar vader haar zo harteloos het zwijgen oplegde en geen acht sloeg op haar mening en ideeën. Maar zo was het altijd geweest en niet alleen als het ging om waar ze woonde en met wie ze trouwde; hij had eveneens nooit aandacht geschonken aan haar droom om muziek te componeren en concertpianiste te worden.

Woede om dit alles en om haar machteloosheid borrelde op, tot ze zich een stoomketel op het punt van exploderen voelde.

‘Ik ben zwanger.’ De woorden floepten eruit voordat ze ze kon tegenhouden. De enige die ze over haar zwangerschap had verteld, was Finola. Maar nu, of ze er nou klaar voor was of niet, was de mededeling een feit.

Haar vaders ogen werden groot, waarna ze naar haar buik

gingen en weer naar haar gezicht.

Ze hief haar kin en ving zijn blik om hem te tonen dat ze de waarheid sprak. Want het wás waar! Ze had het geweten toen ze afgelopen maand haar cyclus had overgeslagen. En nu dat voor de tweede keer op rij was gebeurd, was er geen ontken-
nen meer aan.

Een moment lang hield haar vader zich nog in de hand, maar toen zakten zijn schouders en de harde trekken van zijn gezicht kregen iets gekwelds.

Natuurlijk. Ze had hem weer teleurgesteld. Zoals gewoonlijk. ‘Allemensen, Enya,’ fluisterde hij. ‘Wat moet ik nu doen?’

‘Niets.’ Ze dwong het woord langs de pijnlijke brok die zich in haar keel had vastgezet. ‘Ik zal voor mezelf en mijn baby –’

‘Ze moet trouwen, zo simpel is het.’ Kiernan klopte op de voorste wand van het rijtuig om de aandacht van de koetsier te krijgen.

‘Ik wil niet trouwen.’ In elk geval niet zo kort na het rampzalige huwelijk met Bryan.

Maar Kiernan gaf de koetsier al instructies en nam daarmee de leiding, waar hij goed in was – een eigenschap die hij van hun vader had geërfd.

Ja, ze wist dat haar vader door de jaren heen hard gewerkt had om naam te maken en een goede reputatie op te bouwen en dat Kiernan nu ook zijn best deed om zijn naam te vestigen. Maar waarom kon hij niet een moment de tijd nemen om te erkennen dat er een baby in haar groeide en haar iets van steun bieden, in plaats van zich te haasten om een oplossing te vinden?

Kiernan schoof heen en weer. ‘We zullen een poging doen om iemand te vinden met wie Enya kan trouwen.’

Haar vader schudde zijn hoofd. ‘We hebben geen tijd meer. De bruiloft zal moeten wachten tot na de vastentijd en tegen die tijd zal het te laat zijn om van het kind te kunnen zeggen dat het van een eventuele nieuwe echtgenoot is.’

Kiernans kaak kreeg iets resoluuts en hij wierp een blik op Enya’s middel. ‘Hoever ben je inmiddels?’

Ze legde een hand op haar buik; die was nog steeds plat. Maar haar vader had gelijk. Na Pasen zou ze bijna vier maanden zwanger zijn en was het ongetwijfeld zichtbaar. ‘Als je hoopt voor elkaar te krijgen dat een of andere arme kerel gelooft dat mijn kind het zijne is, moet ik je teleurstellen.’

‘Ach, nee,’ zei haar vader.

Kiernan fronste. ‘Allemensen, Enya. Nee. Natuurlijk niet. We zijn niet van plan om iemand te misleiden.’

‘Waarom moet iedereen dan geloven dat de baby van een nieuwe echtgenoot is?’ Ze wist het antwoord op die vraag al, maar ze wilde haar punt maken – dat ze meer om hun voorkomen gaven dan om haar.

‘Nu we een nietigverklaring hebben,’ zei Kiernan op oprechte toon, ‘willen we je helpen dit alles achter je te laten en een nieuwe start te maken.’

Een nieuwe start, ergens ver bij haar vaders teleurstelling vandaan? Goed, daar kon ze mee leven. En afstand houden van haar moeder? Dat zou ze ook aanvaarden, want haar vaders teleurstelling zou verbleken bij de reactie van haar moeder zodra die van de zwangerschap op de hoogte was gebracht. Horen hoe haar moeder erover dacht, zou erger zijn. Veel erger.

Enya verborg haar gezicht in haar handen. Ze kon het niet verdragen om haar moeder onder ogen te moeten komen. Niet morgen al. Niet binnenkort. Was het maar mogelijk om op de een of andere manier weg te vliegen naar een plek waar niemand haar of haar familie kende...

‘We zoeken een knappe Ierse man, behorend tot de katholieke kerk, die een goede echtgenoot voor je zal zijn.’ Kiernan zei het vriendelijk en zacht; hij had de afgelopen jaren duidelijk geleerd dat dat beter werkte dan haar vaders directe aanpak.

Haar vader slaakte een geïrriteerde zucht. ‘We hebben geen tijd, Kiernan.’

‘We hebben nog niet al onze gunsten verbruikt.’ De arrogantie in haar broers stem was terug. ‘Als we de aartsbisschop volgende week of zelfs die week erna opzoeken en hem vragen om een

uitzondering te maken voor Enya, dan weet ik zeker dat hij het goedvindt als ze een dezer weken trouwt.’

Opnieuw schudde haar vader zijn hoofd. ‘Om een snelle nietigverklaring verzoeken is één ding, maar ik kan niet meer vragen.’

‘U hoeft het ook niet te doen; ik zal het doen.’

De barouchet kwam tot stilstand, maar niet voor hun huis; ze bevonden zich nog altijd in het zakendistrict van de stad.

Een groep zogenaamde strojongens zwalkte luidruchtig zingend langs het rijtuig. Ze droegen een lange, kegelvormige hoed van stro waarvan de onderrand op hun schouders rustte en zo hun gezicht aan het oog onttrok. Sommigen hadden zelfs stro in hun kleren gestopt.

Volgens de overlevering had een pasgetrouwd stel geluk als er strojongens op hun bruiloft verschenen en met hun grote stokken tegen de deur sloegen en ermee op de vloer bonsden, om zich vervolgens onder de feestvierders te begeven.

Enya fronste. Zulke vrolijkheid zou niet geoorloofd mogen zijn. Niet deze avond. Niet in haar bijzijn.

Toen de jongens gepasseerd waren, was het uithangbord van het etablissement vlak bij hen duidelijk leesbaar. De groene, gekalligrafeerde letters staken af tegen de witte ondergrond. *Oscar's Pub*.

Niemand hoefde haar te vertellen wat ze hier deden. Dat wist ze al. Ze stonden op het punt om de koppelaar met een bezoekje te vereren.

DE FAMILIE SHANAHAN II

Twee jonge mensen stappen noodgedwongen in het huwelijksbootje en moeten samen de littekens van het verleden onder ogen komen

St. Louis, 1849. Enya's huwelijk valt in duigen nadat haar voormalige geliefde haar in de steek laat voor de goudmijnen in Californië. Tot overmaat van ramp draagt ze ook nog eens een geheim met zich mee dat de reputatie van haar familie voorgoed kan ruïneren. Haar vader is vastberaden dit verborgen te houden en schakelt de befaamde Ierse koppelaar in om een nieuwe echtgenoot voor haar te vinden.

De keuze valt op Sullivan O'Brien, een kapitein die in het geheim slaven helpt ontsnappen. Zijn vader stelt hem voor een dilemma: een gedwongen huwelijk of het verlies van zijn kostwinning. Na een onzekere start groeien Enya en Sullivan langzaam naar elkaar toe. Toch weerhoudt Enya's verleden haar ervan zich volledig open te stellen. Wanneer een onverwachte brand langs de kade meerdere levens in gevaar brengt, dreigt het koppel elkaar uit het oog te verliezen. Is het te laat voor een tweede kans?

Jody Hedlund schrijft historische romans met moedige vrouwen in de hoofdrol. Ze baseert haar boeken op waargebeurde verhalen en de levens van vrouwen die echt hebben bestaan. Het is haar wens dat haar lezers zich laten inspireren door de kracht van haar personages. *Een bruid uit noodzaak* is het tweede deel van *De familie Shanahan*-serie.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3795 1

9 789029 737951

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT